

MURAKAMI RYŪ

Ecstasy

Traducere din limba japoneză
și note de Mihaela Butnariu

POLIROM
2023

Personalitatea i se schimbase din nou în câteva secunde, ca și cum trecea printr-o nouă criză. Am simțit cum îmi îngheață inima.

— Da, da. Vă ascult, am bâiguil eu.

— Nu am ajuns încă nici măcar la jumătatea poveștii. Mi-ar dispăcea să nu mă ascultați.

Keiko Kataoka își reluă imediat tonul obișnuit, însă nu reușeam să-mi stăpânesc bătaile inimii. Începând din momentul acela ritmul pulsului meu nu a mai fost liniștit.

— Mi-am dat seama că eram complet lipsită de voință, înțelegeți? Doamnele Miyashita, înțelegeți ce vreau să spun?

Având în vedere modul de desfășurare al discuției noastre de până acum, un lucru era clar. Keiko Kataoka percepea cele mai mici schimbări de dispoziție ale celui din fața ei și adopta o nouă atitudine în funcție de ele. De aceea trebuia să îi răspunzi imediat dacă erai întrebat ceva. Și nu oricum, căci se aștepta la un răspuns bine gândit, pertinent și corect.

— Vreți să spuneți că sistemul din care făceați parte nu vă permitea să vă exprimați în mod liber voința, nu-i așa? am răspuns cu tremurând.

Efortul de a căuta răspunsul la întrebare, în condițiile în care eram torturat de gândul că aveam o erectie și ea își dădea seama de asta, și de dorința nestăvilită de a mă arunca la picioarele ei, mi-a dat o durere teribilă la tâmplă. Asta îmi aducea aminte de ziua când mi se ceruse să scriu un raport despre retragerea trupelor irakiene, în timpul războiului irani-ano-irakian, având la dispoziție doar câteva informații. Raportul acela mi se părea floare la ureche față de ce trebuia să îndur acum.

— Sistem... într-adevăr, vă pricepeți!

Spusese asta ca să-mi facă plăcere, dar pe un ton care putea să însemne și: „Uite! Nu-i așa că te bucuri că te-am lăudat? Ia dă tu din codiță ca un câțel și arată-mi cum te bucuri!” sau „Te pricepi să folosești cuvintele, fără îndoială, asta se datorează faptului că ai lucrat la un institut de cercetare”.

— Exact cum ați spus. Dar asta nu însemna că modul meu de viață de până atunci era greșit. Înțelegeți, nu? Nu sunteți doar o păpușă care dă din cap la tot ce spun, așa cum făceau clienții mei, nu-i așa? Căci exact de asta duce lipsă cel mai tare țara asta: de oameni care să știe să asculte cum se cuvine. Din cauza asta țara asta a decăzut cât a decăzut. Dar asta nu mă interesează pe mine, degeaba cârcotesc despre ce nu-mi convine. Însă cred că tocmai asta e cauza problemei. Asta mă face mereu să-mi aduc aminte de șoareci. Pe vremuri, oamenii săraci creșteau ca animale de casă șoriceii albi. Ați văzut vreodată? Șoriceii se joacă în cușca lor cu o roată care se învâрте încontinuu. Așa sunt și oamenii din jurul nostru, nu vi se pare? Nimic din ceea ce fac ei nu contează cu adevărat. Cred că din cauza asta m-am datat unor experiențe extreme, am încercat orice, și chestii dure, și chestii dezgustătoare. Toate acestea îmi provocau însă o anumită excitare. Am cunoscut orgasme de toate felurile, de la cele slabe în intensitate la cele puternice, sau, dacă doriți, de la orgasmele de șoricel până la cele de balenă albastră. Orgasme care mă străbăteau din vintre până în creier, altele slabe care îmi făceau să tremure doar clitorisul. Dar nu am avut niciodată impresia că am epuizat toate posibilitățile. Iată ce am înțeles uitându-mă la tipul care asculta Santana, această muzică exprimând

melancolia Europei: la început credeam că o să izbucnesc în plâns minunându-mă cât de jalnică eram, dar nu, m-a pufnit râsul atât de tare, că mă țineam de burtă. Bineînțeles, nu puteam să râd în gura mare în fața clientului care își freca penisul, pentru că i-aș fi rănit sentimentele, însă am râs în sinea mea cât am putut. Pe scurt, cred că mă săturasem de jocurile astea sexuale în care se pune accentul doar pe formă, probabil că până atunci mă atrăseseră în mod inconștient, dar acum descopeream brusc că erau cu totul lipsite de sens, de consistență. Din acea zi m-am hotărât să-mi reduc numărul clienților și treptat am devenit o stăpână rece și calculată, pentru care conta mai mult calculul matematic decât dorințele personale. Aș putea să spun că mi-am redus aria de activitate, cred. În felul acesta mi-am regăsit liniștea interioară. Din perioada aceea am început să iau lecții de flamenco, am călătorit de mai multe ori la Sevilla și Barcelona. Psihic, mă simțeam ca un soldat în rezervă, însă nu am încetat să sper că voi găsi cândva un sadic care să corespundă dorințelor mele. Ei bine, atunci l-am cunoscut pe el.

Keiko Kataoka își bău apa din pahar cu o încetineală aproape incredibilă. Gheața se topise deja complet, iar pereții exteriori ai paharului erau acoperiți de o peliculă fină de broboane de apă. O priveam pe Keiko Kataoka cum se străduia să-și bea apa fără ca picăturile să i se prelingă pe fustă, ajutându-se de un șervețel și de un suport de pahar. Nu știam dacă să pun asta pe seama ședințelor de sado-masochism sau a meselor servite în oraș în compania unor clienți snobi, dar simțeam că gesturile ei rafinate erau îndelung studiate. Nimic din

comportamentul ei nu era lăsat la voia întâmplării.

— Când mi-a fost prezentat bărbatul acela, prin intermediul unei cunoștințe din mediul lui, el se pregătea să monteze un musical având ca temă Cuba anilor '40. Probabil că simțisem ceva prima oară când l-am văzut, pentru că, atunci când m-am îndreptat spre hotelul lui, am luat cu mine niște instrumente pe care nu le mai folosisem de mult. Alesese un hotel pe care snobii cu care eram eu obișnuită nu-l prea frecventau, cum să-i spun, nu era un hotel de genul Okura sau Imperial. Se pare că detesta locurile care respirau atmosfera Japoniei moderne. Nu era un munte de om, dar era robust, ca un bărbat de la țară, fără nici un complex, plin de mândrie și de energie. Era un admirator al lui Bob Fosse, care regizase mai multe musicaluri, dar al cărui talent se manifestase în diverse domenii. Din câte se părea, consuma droguri de multă vreme, fără a face însă excese necugetate, așa ca mine. Încredințasc punerea în scenă a acestui musical cubanez unui producător de pe Broadway, iar el se ocupa doar de administrarea bugetului. La prima noastră întâlnire a luat o pastilă de ecstasy și mi-a dat și mie una. Apoi a început să-mi povestească despre viața lui; părea că nu se mai termina, exact cum fac eu acum. Povestea în sine nu mi se părea interesantă, era povestea unui bărbat de la țară, confruntat cu probleme familiale, care până la urmă reușește să obțină succesul dorit. Însă ceea ce m-a sedus atât de mult încât mă și umezisem ușor era atitudinea lui în timp ce povestea sau poate modul de a-și organiza povestirea și de a sublinia punctele importante. Îl atrăgeau picioarele

mele și avea obiceiul să mi le lingă într-un fel de ceremonie care a continuat pe toată perioada cât ne-am întâlnit. Chiar și acum sunt impresionată că a reușit să-și mențină atitudinea de sadic, căci linsul degetelor de la picioarele unei femei se potrivește mai degrabă cu tendințele masochiste ale unui bărbat. Din seara aceea s-a legat între noi un fel de complicitate. În seara aceea nu a ejaculat, nici în seara următoare, nici în cea de după aceea. Relația noastră nu a evoluat prea mult, nici întâlnirile noastre nu erau prea frecvente. Pasul decisiv l-a constituit propunerea lui de a-mi oferi un mic rol în musicalul său, momentul când m-am deplasat din Europa în America. Dar despre acel moment nu-mi vine să vă vorbesc, cu toate că sunteți un ascultător atât de bun. Bineînțeles că nu am povestit nimănui despre asta, pentru că simt că, dacă aș pierde amintirea aceluia moment, nu aș mai fi în stare să supraviețuiesc. Am discutat cu el, deschis, despre diverse lucruri. Câteodată mă întrebam dacă nu cumva aveam să murim de câtă heroină, cocaină și pastile de ecstasy ni se dizolvaseră în sânge și în celelalte fluide ale corpului... Eram hotărâți să mergem până la limită. Da, până la limită...

Keiko Kataoka nu m-a întrebat dacă știam unde se situa această limită. Până acum se indoise de reacțiile mele ori de câte ori pronunțase un cuvânt-cheie pentru povestea ei, însă de data aceasta nu-mi adresă nici o privire și rămase nemișcată, cu umerii căzuți, cu privirea pironită pe paharul din fața ei. Din profil, chipul ei mi se părea foarte îmbătrânit. I-ai fi putut da vreo treizeci și ceva de ani sau chiar patruzeci și ceva... Ba nu, dacă i-aș fi făcut o poză acum, m-ar fi crezut oricine că e vorba

chiar de o actriță de șaizeci de ani, după o operație de netezire a ridurilor. Nu în sensul că fața ei și-ar fi pierdut expresivitatea, ci în sensul că tenul ei părea marcat în profunzime de o anume experiență. Până atunci avusesem impresia că doar plăcerea și desfrânarea o defineau pe această femeie, dar acum apărea la suprafață, pentru prima oară, ceva diferit. Ceva ce mai simțisem, vag, când auzisem prima dată vocea ei pe robotul telefonului. Eram gata să capitulez în fața acelei prezente copleșitoare și încercam să-mi găsesc salvarea în expresia de disperare care se citea pe fața lui Keiko Kataoka. Încercam în zadar să mă opun impulsului puternic și întunecat de a mă târi în genunchi în fața ei. Cu toate că aveam impresia că acum urma să izbucnească în lacrimi, să se prăbușească în fața mea sau să înceapă să urle, nu puteam să fac nimic pentru ea. Bariera de care se înconjurase nu ceda câtuși de puțin, ba din contră, simțeam că, din cauza acelui sentiment de disperare ca de plumb, trebuia să mai fac un pas înapoi. Eram din ce în ce mai dezgustat de mine însumi, la gândul că nu eram în stare să fac absolut nimic pentru femeia din fața mea, sfâșiată de disperare. Simțeam o nevoie acută de a îngenunchea în fața ei și de a-i cerși iertarea, de a primi ordine de la ea și de a le îndeplini cu fidelitate, îmi doream să îmi primesc pedeapsa și să-i jur loialitate. Toate aceste dorințe deveneau din ce în ce mai puternice și începeau să descompună în mii de bucăți tot ce constituiam eu ca persoană. Aveam impresia că o armată de termite de fier își făcuse cuib înăuntrul ființei mele, că toate sentimentele mele, toate experiențele, tot ceea ce învățasem vreodată cădeau pradă asaltului lor nemilos.